

דמעות של מרק בחצות הלילה
ספור מופלא על גדולי ישראל, מסירות נפש ואהבת חינום.

רב האסירים והלב החם

מי שהלך בירושלים הישנה,
זכה לראות צדיק שפניו
האירו כמו פנס של קדושה
– רבי אריה לוינ זצ"ל.

הוא אהב כל יהודי ודאג
לאסירים בכלא.

איך הוא קבל לב כל כך אוהב?
בשביל להבין, נחזור הרבה
שנים אחורה...

הקור בחוץ — ואש התורה בפנים

בעירה סלוצק הקפואה ברוסיה, השלג חדר לעצמות.
אבל בתוך הישיבה, מאות בחורים בערו כמו תנור של אש מאהבת התורה והגמרא!
ראש הישיבה שלהם היה הגאון הגדול, רבי איסר זלמן מלצר.

איך אכלו פעם בישיבה? סידור הימים
לא היה חדר אכל! הבחורים העניים סמכו על אנשים טובים:

יום ראשון	יום שני	יום שלישי	יום רביעי	יום חמישי	שבת
					

יום ראשון: אוכל אצל משפחת כהן. יום רביעי: אוכל אצל משפחת לוי.
ומה בימים החסרים? לפעמים... לא היה מה לאכל כלל.

רָעַב לֶלֶחֶם, אֶךְ שָׁבַע מִקֶּרְבָּתָהּ

אריה הקטן למד שלוש שנים בישיבה.

היו ימים שהבטן הייתה ריקה לגמרי.
אך הוא מעולם לא התלונן!

הוא צלל לתוך הספרים והרגיש קרוב
לאבא שבשמים.

פְּגִישַׁת שְׂרֵי הַתּוֹרָה בִּירוּשָׁלַיִם

עָבְרוּ עֶשְׂרוֹת שָׁנִים. הַתְּלִמִּיד וְהָרַב עָלוּ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל.
בְּכָל לַיִל שַׁבָּת, הָיָה רַבִּי אֲרִיָּה הוֹלֵךְ לְבַקֵּר אֶת רַבּוֹ הַגָּדוֹל, רַבִּי אִיסָר זֶלְמָן, כְּדֵי לִלְמַד וּלְהַעֲלוֹת זְכוּרוֹנוֹת מִיָּמֵי סְלוּצְק.

תגיד לי, אריה יקירי,
כשהיית בחור צעיר בסלוצק...
אצל מי אכלת במשך השבוע?

רבי אריה התחיל למנות מזכרונות הישן:
ביום ראשון אצל משפחת זה... ביום שלישי אצל יהודי זה...

יום אלני יום חמישי יום חודי יום שני יום שני יום הפורה

החשבון שמסתיר סוד

הרב הקשיב, ושכלו החד קלט מיד שמשהו חסר.

רגע אחד, אריה, קולו של הרב הפך רציני. ספרתי רק שלושה ימים! היכן אכלת בימים שני וחמישי? אני גוזר עליך לגלות לי!

הַתּוֹרָה הִיְיְתָה מְתוֹקָה
מִכָּל מָרָק!

רַבִּי אַרְיֵה מְעוֹלָם לֹא שָׁקַר.
הוּא הַשְׁפִּיל מִבֶּט זֶךְ וְהוֹדָה:
לֹא הָיָה לִי אֹכֶל.
בְּמִשְׁךְ שְׁלוֹשׁ שָׁנִים – צָמָתִי בַּיָּמִים הָאֵלֶּה.

וּמִיד הוֹסִיף בְּחִיּוֹךְ מֵאִיר:
אַבֵּל כְּבוֹד הָרֵב!
בַּיָּמִים שֶׁצָּמָתִי, הַתּוֹרָה שְׁלִמְדָתִי
הִיְיְתָה הֶכֶּי מְתוֹקָה!
הִרְגַּשְׁתִּי כָּל כֶּךָ קָרוֹב לָהּ!

הַשְׁתִּיקָה הַכְּבֵדָה

רַבִּי אִיסָר זֶלְמָן הִסְתַּכֵּל עָלָיו, וּפָנָיו קָפְאוּ. הוּא לֹא אָמַר אֶף מָלָה.
הַשְׁתִּיקָה הִסְתִּימָה, וְרַבִּי אַרְיֵה חֲזַר לְבֵיתוֹ לִישׁוֹן בְּשִׁלּוֹה, לֹא יוֹדֵעַ מָה יִקְרָה עוֹד מְעַט...

טורקה! טורקה! טורקה!

בְּאִישׁוֹן לַיְלָה... רְעִידַת אֲדָמָה!
הַשָּׁעָה לְאַחַר חֲצוֹת הַלַּיְלָה. יְרוּשָׁלַיִם יִשְׁנָה שְׁנָה עֲמוּקָה.
פְּתָאוֹם, נִקְיָשׁוֹת אֵימָה עַל הַדֶּלֶת!

בִּפְתָח עֹמְדַת הָרֶבֶנִית הַזְקֵנָה מֵהָר! לְרֹאשׁ הַיְּשִׁיבָה אֵין מְנוּחָה! הוּא מְתִיֶסֶר בְּכָאֵב נוֹרָא!

ריצה מבדלה בחשכה

לבו של רבי אריה נחרד. מה קרה לשור התורה? מה עיב את מנוחת השבת שלו?
ברגלים כושלות, רצו השנים דרך סמטאות האבן האפלות אל בית הרב.

דמעותיו של שר התורה

רבי אריה נכנס, וראה מראה קורע לב. גדול הדור הולך הלוך ושוב,
דמעות זולגות על פניו הקדושות.

אריה מחמדי! בכה הרב כמו אבא הדואג לבנו. שלוש שנים למדת אצלי.
ואני האחראי עליה, עליה, ולא ידעתי שרעבת!

לקיחת אחריות אמתית מהלב

"מה אענה ביום הדין של הקדוש ברוך הוא?! זעק הרב מלצר בקול שהרעיד קירות.
"תלמיד שלי רעב — ואני לא שמת לי לב?! אנא סלח לי, אריה! מחל לי על החטא שלי!"

(גדול אמת י אף פעם לא אומר: מה אתה רוצה? אני לא ידעתי!)

תחרות מופלאה של ענוה

רבי אריה לויין פרץ גם הוא בבכי ותפס את ידיו של רבו:

”מורי ורבי! חלילה! הטעות היא רק שלי! אני אישם
שהי ובקש סליחהם שגרמתי לרב צער ודמעות”

רק אחרי שעה של פיוסים, נרגע הרב.

מה שני הגדולים מלמדים אותנו?

רבי איסר זלמן (הרב):

- אהב את תלמידו כמו בן ממש.
- לא תרץ תרופים, הרגיש את הכאב.
- גדולה אמתית היא לקחת אחריות!

רבי אריה לוין (התלמיד):

- מסר נפש בקושי עבור תורה.
- לא התלונן אף פעם לה'.
- תורה מתוך קשי היא הכי מתוקה!

מִּחָר בַּבֶּקָר — הָאֲחֵרִיּוֹת בִּידֵי שֶׁלָנוּ!

1

1. כשקשה מעט בלמוד:
זכרו את המתיקות של רב בבטן ריקה,
ולמדו בשמחה עצומה ובאהבת ה'!!

2

2. כשחסר משהו לחבר
(כריך, עיפרון, או חיוך):
אל תגידו זה לא תפקידי או לא ידעתי.
תהיו ענקים במדות כמו ראש הישיבה —
קחו אחריות ועזרו מיד מכל הלב!

